

Arrest

nr. 125 585 van 13 juni 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X en X, die verklaren van Spaanse nationaliteit te zijn, op 15 februari 2014 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 17 januari 2014 tot weigering van de vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 april 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 mei 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat E. MESTDAGH verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. SEMENIOUK, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 17 januari 2014 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BESLISSING DIE EEN EINDE STELT AAN HET RECHT OP VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 42bis (meneer) en 42ter (kinderen) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot

het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van (...) + 2 minderjarige kinderen (..)

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Meneer diende op 19/06/2012 een aanvraag voor een verklaring van inschrijving (bijlage 19) in als werknemer. Hij legde bewijzen van tewerkstelling (nl. 2 arbeidscontracten, een werkgeversattest, een bewijs van dimona-aangifte en een loonfiche) voor bij werkgever Exotic Star SPRL en bewees op die basis de verklaring van inschrijving op 08/10/2012 en de E-kaart op 21/11/2012.

Overeenkomstig artikel 42bis, §1 van de wet van 15.12.1980 kan de minister of zijn gemachtigde controleren of aan de naleving van de verblijfsvoorwaarden wordt voldaan.

Op 08/11/2013 verstuurde Dienst Vreemdelingenzaken een uitnodigingsbrief naar de gemeente waarbij betrokkene werd uitgenodigd zijn huidige economische activiteiten en/of bestaansmiddelen aan te tonen, en eventuele humanitaire elementen toe te lichten overeenkomstig art. 42ter §1, 3^e lid en/of art. 42 quater §1, 3^e lid waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling van het dossier. Betrokkene tekende ons schrijven op 21/11/2013 waarna hij nog 1 maand de tijd had om de nodige bewijzen voor te leggen. Betrokkene legt vervolgens ter staving van zijn huidige situatie bewijzen voor van zijn vorige tewerkstelling bij de werkgever Mian Zaheer (bewijs dimona-aangifte, briefwisseling met vakbond, mail vakbond aan sociale inspectie, aangetekende brieven vakbond aan ex-werkgever). Hij legt ook twee vacatures voor. Eén ervan bevat een stempel van de werkgever wat erop wijst dat hij zich heeft aangeboden voor deze functie. Tot slot legt hij ook inschrijvingsbewijzen voor bij interimkantoren en opeenvolgende inschrijvingsbewijzen als werkzoekende bij de VDAB.

Uit ons administratief dossier blijkt dat betrokkene slechts 12 dagen effectief heeft gewerkt bij de eerste werkgever Exotic Star sprl en later nog van 22/05/2012 tot 21/06/2013 officieel was aangemeld bij de werkgever Mian Zaheer. Uit bijkomend onderzoek blijkt dat betrokkene sinds 16/06/2013 niet meer effectief werd tewerkgesteld als werknemer (mondeling ontslag werd gegeven op 16/06/2013 zo blijkt uit briefwisseling met vakbond in administratief dossier). Overeenkomstig artikel 42bis §2, 3° van de wet van 15/12/1980 kon hij nog 6 maanden, vanaf de dag dat hij onvrijwillig werkloos is geworden, beschouwd worden als werknemer. Intussen zijn deze 6 maanden echter overschreden en kan dus worden gesteld dat betrokkene niet meer als werknemer kan worden beschouwd overeenkomstig artikel 40 §4 of artikel 42bis §2, 3° van de wet van 15.12.1980.

Hij voldoet evenmin aan het statuut van werkzoekende ingevolge art. 50§2, 3° van het KB van 08/10/1981. Betrokkene heeft wel aangetoond dat hij ingeschreven is als werkzoekende bij de VDAB, dat hij zich heeft ingeschreven in twee interimkantoren, maar verder maakt hij niet aannemelijk dat hij een reële kans maakt op tewerkstelling. Hij voegt twee vacatures bij, waarvan slechts bij één kan worden afgeleid dat hij ook daadwerkelijk voor deze functie heeft gesolliciteerd gezien het document werd afgestempeld door de firma en ondertekend. Nergens in het dossier zitten enige reacties van werkgevers of een concreet werkvoorstel om in de nabije toekomst in dienst te treden. Ondanks de aanmelding bij interimkantoren, dient vastgesteld te worden dat betrokkene sinds 21/06/2013 niet meer de kans gekregen heeft om te werken zelfs niet op interimbasis. Op de verklaring van T-interim dd. 27/11/2013 naar aanleiding van zijn inschrijving op 20/11/2013 staat dat de taal een barrière vormt. Dit bemoeilijkt ongetwijfeld zijn inschakeling op de Belgische arbeidsmarkt. Betrokkene verblijft intussen reeds van 19/06/2012 in het Rijk, maar verder dan twee erg korte tewerkstellingen is hij niet gekomen. Er worden ook slechts zeer beperkte bewijzen voorgelegd van de verdere inspanningen die hij leverde om verder werk te zoeken. Gelet op de beperkte tewerkstelling tot op heden, de langdurige periodes van inactiviteit en het gebrek aan bewijzen aangaande zijn competenties, vaardigheden, werkervaring, talenkennis, lopende sollicitaties enz kunnen zijn tewerkstellingskansen niet als gunstig of reëel worden beschouwd.

Het feit dat betrokkene geen OCMW steun heeft genoten doet geen afbreuk aan deze vaststellingen.

Aangezien betrokkene niet langer voldoet aan de eerder vermelde verblijfsvoorwaarden wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht overeenkomstig artikel 42bis§1 van de wet van 15/12/1980

Uit onderzoek van het dossier blijkt dat de vreemdeling op dit ogenblik geen aanspraak maakt op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond. Om deze reden levert de gemachtigde van de minister een bevel af om het grondgebied te verlaten binnen de dertig dagen.

Gezien het verblijfsrecht van betrokkene werd beëindigd, dient het verblijfsrecht van de kinderen overeenkomstig art. 42ter, §1, 1° van de wet van 15.12.1980 eveneens beëindigd te worden. Ongeacht enige humanitaire elementen is het in het belang van de kinderen dat zij hun vader vergezellen gezien deze niet langer aan de verblijfsvoorwaarden voldoet. In het gezelschap van hun vader moeten ze zich evengoed kunnen ontwikkelen, kunnen opgroeien in een andere lidstaat naar keuze of eventueel een derde land waar zij kunnen inreizen en verblijven."

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Ambtshalve dient te worden vastgesteld dat het beroep ingesteld door de tweede en derde verzoekende partij niet ontvankelijk is. Als minderjarigen beschikken zij niet over de vereiste bekwaamheid om zonder vertegenwoordiging een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in te stellen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Uit het verzoekschrift blijkt niet dat de ouder van de tweede en derde verzoekende partij optreedt in hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordiger van zijn minderjarige kinderen (cf. RvS 15 februari 2006, nr. 155.037).

Het beroep ingesteld door de tweede en derde verzoekende partij is aldus onontvankelijk.

3. Onderzoek van het beroep in hoofde van eerste verzoekende partij

3.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de materiële motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur en van de zorgvuldigheidsplicht.

Verzoekende partij stelt, na een theoretisch betoog, dat de dienst vreemdelingenzaken slechts éénmalig de situatie verifieerde. Zij verwijst naar de uitnodigingsbrief van 8 november 2013. Zij stelt midden 2012 in België aangekomen te zijn en kort daarna het werk aangevat te hebben. Gedurende twaalf dagen werkte zij bij de eerste werkgever. Daarna werkte zij van midden mei 2012 tot midden juni 2013 bij Mian Zaheer, hetzij meer dan één jaar. Ten onrechte wordt dan ook gemotiveerd dat zij niet verder is geraakt dan twee korte tewerkstellingen. Zij betoogt voorts ernstige inspanningen geleverd te hebben om nieuw werk te vinden; zij schreef zich in bij de VDAB en diverse interimkantoren. Ondertussen heeft zij ook effectief een nieuwe tewerkstelling, sinds 4 februari 2014 is zij via Accent Jobs tewerkgesteld bij RTL PATAT BVBA. Zodoende bestaat geen twijfel over haar inspanningen voor het vinden en houden van werk. Ook haar echtgenote doet ernstige inspanningen om zich te integreren door het volgen van een inburgeringscursus. De motivering is dan ook niet correct.

3.2. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

3.4. De beslissing die einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden werd genomen in toepassing van artikel 42bis, § 1 van de vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 1. Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, en de in artikel 40bis, § 4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De minister of zijn gemachtigde kan zondig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.”

Het artikel 40, § 4 van de vreemdelingenwet, waarnaar in voormeld artikel wordt verwezen, bepaalt het volgende:

*“§ 4. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij :
1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld; (...)”*

3.5. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij omstandig gemotiveerd heeft waarom het verblijfsrecht van de verzoekende partij dient beëindigd te worden. Verzoekende partij herhaalt slechts de feitelijkeheden die haar zaak kenmerken en meent dat er niet kan gesproken worden van korte tewerkstellingsperiodes omdat zij toch meer dan één jaar heeft gewerkt. Met deze stellingname geeft zij aan haar situatie anders te beoordelen dan verwerende partij, maar toont zij niet aan dat deze op basis van een incorrecte feitenvinding, op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze of met miskenning van enig niet nader omschreven beginsel van behoorlijk bestuur tot zijn besluit is

gekomen dat zij op het ogenblik van de bestreden beslissing niet meer tewerkgesteld was en dat er geen afdoende bewijzen voorliggen waaruit blijkt dat zij een reële kans maakt op tewerkstelling. Alle gegevens dienaangaande, met name het feit dat verzoekende partij sinds 21/06/2013 niet meer de kans heeft gekregen op tewerkstelling, dat de taal een barrière vormt om ingeschakeld te worden op de Belgische arbeidsmarkt, dat er weinig bewijzen voorliggen van geleverde inspanningen om effectief werk te vinden maakt dat, samen met de vaststelling dat er geen bewijzen zijn aangaande competenties, vaardigheden, werkervaring, talenkennis, lopende sollicitaties enz, maakt dat de gemachtigde niet kennelijk onredelijk geoordeeld heeft dat verzoekende partij geen reële kans op tewerkstelling maakt. Door louter te focussen op één onderdeel, met name waar zij meent dat zij toch wel een lange periode in het verleden heeft gewerkt, terwijl dit hoe dan ook geen afbreuk kan doen aan de vaststelling dat zij sinds 21/06/2013 er niet meer in geslaagd is te werken, en bovendien blijkt uit het administratief dossier dat zij ook bij de tweede werkgever niet vanaf 22 mei 2012 aan de slag ging maar pas vanaf 22 mei 2013 zodat bij haar uitdiensttreding op 21 juni 2013 ook hier sprake is van een uiterst korte tewerkstelling (de vermelding in de bestreden beslissing "22 mei 2012" moet gelezen worden als "22 mei 2013") en haar betoog hoedanook grondslag mist, slaagt verzoekende partij er niet in, rekening houdende met alle feitelijke gegevens die haar zaak kenmerken, het oordeel van de gemachtigde ter zake kennelijk onredelijk te doen bevinden.

3.6. Waar zij erop wijst dat zij thans erin geslaagd is werk te vinden, wijst de Raad erop dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient beoordeeld te worden in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Dit betekent derhalve dat de stukken waarop het bestuur zich kan baseren voor het nemen van de bestreden beslissing zich in het administratief dossier moeten bevinden, of ten laatste voor de bestreden beslissing aan het bestuur moeten worden overgemaakt. Dit is per definitie niet het geval met stukken die pas samen met het verzoekschrift worden voorgelegd. De verwerende partij kon derhalve op het moment van de bestreden beslissing geen kennis hebben van de tewerkstelling waarop verzoekende partij thans wijst. Wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst treedt hij niet op als rechter in hoger beroep die op aanvraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of de gemachtigde van de Staatssecretaris in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is. Het bij het verzoekschrift gevoegde tewerkstellingsattest kan aldus niet dienstig worden aangebracht in onderhavige procedure. Ten overvloede wijst de Raad erop dat ook dit contract maar voor een periode van 5 dagen gold.

3.7. Waar verzoekende partij nog betoogt dat haar echtgenote inspanningen levert om zich te integreren is dit betoog hoegenaamd niet dienstig in het kader van onderhavig beroep. Dergelijke argumenten kunnen immers geen afbreuk doen aan de motieven van de bestreden beslissing.

3.8. Het eerste middel kan niet worden aangenomen.

3.9. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

Zij betoogt dat zij samen met haar echtgenote en kinderen in België woont en dat de kinderen hier geboren zijn en hun roots hier hebben. Hun gezinsleven mag hen hier niet ontnomen worden. Zij hebben geen banden meer met hun herkomstlanden. De kinderen kennen enkel België.

3.10. Artikel 8 van het EVRM bepaalt wat volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze

wijze het bestaan van het door haar ingeroepen gezins- en privéleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden. Ten dezen merkt de Raad op dat de verzoekende partij een zeer summier betoog houdt dat evenwel niet volstaat om op voldoende nauwkeurige wijze een schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk te maken, zoals hierna blijkt.

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie/gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie/gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) benadrukt dat het begrip 'privéleven' een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie/gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

3.11. Wat betreft de aangevoerde schending van het gezinsleven wijst de Raad erop dat geen enkel gezinslid verblijfsrecht heeft op het grondgebied, zodat de bestreden beslissing geen scheiding teweegbrengt tussen de gezinsleden en er dus ook geen sprake kan zijn van een schending van het gezinsleven.

Voorts kan aangenomen worden dat verzoekende partij en haar gezin weliswaar een sociaal leven hebben opgebouwd. Deze elementen geven de verzoekende partij en haar gezin echter niet het recht een recht op verblijf te verkrijgen (RvS 12 januari 2007, nr. 166.620). De verzoekende partij weerlegt geenszins de motieven van de bestreden beslissing die correct en afdoende zijn en steun vinden in het administratief dossier. Evenmin ontnemt de bestreden beslissing hun de verdere uitbouw van dit leven. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

3.12. Het tweede middel kan niet worden aangenomen.

4. Korte debatten

De eerste verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd en het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk wat betreft de tweede en derde verzoekende partij. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien juni tweeduizend veertien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

S. DE MUYLDER